

Op 15 augustus 2002 overkwam mij een bedrijfsongeval. Bij het laden van mijn vrachtwagen, raakte mijn linker (dominante) hand bekneld. Hierdoor verloor ik vier vingertoppen. Het ongeval gebeurde op een betonfabriek, die de grootste klant was van mijn werkgever.

Tijdens mijn revalidatie trad er een complicatie op: posttraumatische spierdystrofie, waardoor mijn hand praktisch voor 100% onbruikbaar werd. Uiteindelijk resulteerde dit in een WAO-status, waarbij ik voor 80 tot 100 procent arbeidsongeschikt werd bevonden.

Vanaf oktober 2002 werd ik bijgestaan door Mr. Jan Sneep uit bergen op Zoom. We stelden mijn werkgever aansprakelijk voor de geleden schade. De verzekeraar van mijn werkgever wenste op geen enkele manier aansprakelijkheid te aanvaarden. Na veelvuldig overleg besloten wij om mijn werkgever én de fabriek waar het ongeval plaatsvond aansprakelijk te stellen. Beiden waren verzekerd bij Nationale Nederlanden. De wederpartij schakelde Mr. K.C.A. Schweers in om zowel mijn werkgever als de fabriek te vertegenwoordigen.

Nadat bleek dat Mr. Schweers geen enkele aansprakelijkheid wenste te aanvaarden, besloten wij in mei 2004 tot dagvaardiging over te gaan. Na de conclusie van antwoord, de conclusie van repliek en de conclusie van dupliek werd op 29 december 2004 een tussenvonnis gewezen. (zaaknummer 549081/04) De kantonrechter wees de vordering tot schadevergoeding jegens de werkgever toe. Tevens liet de rechter de eiser toe tot het leveren van bewijs of getuigen, waaruit bleek dat de betreffende fabriek door mij arbeid had laten verrichten.

In maart 2005 besluit wederpartij dat de werkgever in hoger beroep gaat tegen het vonnis. Er wordt wel overlegd of een minnelijke schikking mogelijk is. In oktober 2005 biedt wederpartij aan om 75 procent van de schade te betalen: binnen 5 dagen beslissen, of het aanbod vervalt! Hierop zijn we niet ingegaan. Alle onderhandelingen worden stilgelegd.

In januari 2006 dient de wederpartij de memorie van grieven in. In maart van dat jaar wordt een getuigenverhoor gehouden, om aan te tonen dat ik werkzaamheden voor de fabriek uitvoerde ten tijde van het ongeval. De memorie van antwoord werd mede door Mr. Yvonne Waterman op uiterst professionele wijze opgesteld. Zij is een autoriteit op het gebied aansprakelijkheidsrecht.

In oktober 2006 hielden wij een pleidooi voor de rechtbank in Rotterdam (rolnummer 549081 CVEXPL 04-15700). Ook hier werd ik vertegenwoordigd door Mr. Sneep, en Mr. Waterman.

Op 1 november 2006 volgt dan het definitieve vonnis van de rechtbank Rotterdam: Zówel de werkgever als de fabriek waar het ongeval plaats vond zijn aansprakelijk. (zaaknummer 549081 CV EXPL 04-15700)

De wederpartij besluit ook tegen het vonnis betreffende de fabriek in hoger beroep te gaan en dient 29 maart 2007 de memorie van grieven in. (rolnummer 2007/0119) Ook bij de memorie van antwoord (28 juni 2007, rolnummer 2007/0119 HB/KTR) word ik weer bijgestaan door Mr. Sneep en Mr. Yvonne Waterman.

De uitspraak in het hoger beroep van de werkgever: Het gerechtshof in Den Haag bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter op 29 juni 2007. (rolnummer 05/519, zaaknummer rechtbank: 549081/04).

Nationale Nederlanden besluit in oktober 2007 de aansprakelijkheid van de werkgever te aanvaarden en komt met een eerste voorschot op mijn schade over de brug: ruim vijf jaren na het ongeval!

Na de nodige besprekingen komen we tot een vaststellingsovereenkomst in februari 2008.

Uiteindelijk volgt op 31 maart 2009 dan ook nog de uitspraak in het hoger beroep van de fabriek. Ook deze partij wordt volledig aansprakelijk gesteld voor mijn schade. (zaaknummer 105.005.984/01; rolnummer oud: C07/119; rolnummer rechtbank: 549081 CV EXPL 04-15700)